

Volající ke klanění, lákající k následování

První, delší část doby adventní věnujeme pozornost, slovy knihy Zjevení, „Tomu, který sedí na trůnu, a Beránkovi, tomu, který je Alfa i Omega, počátek i konec“, tomu, s kterým se setkáme tváří v tvář na konci svého pozemského putování i na konci všech časů. Od 17. prosince se náš pohled pak obrátí k zemi, k očekávání proroků i celého vyvoleného národa, že přijde Mesiáš, Spasitel. Radostné Gloria in excelsis Deo! uprostřed Štědré noci pak upoutá náš pohled na bezbranné dítě v betlémské jeskyni. Krásně je to vyjádřeno v našich betlémech. Naroděného Ježíška, vtělené Boží Slovo, adorují v úžasu, tichu a soustředění lidé různého věku a řemesla. Pokud je betlém větší, najdeme tam i lidi, kteří se právě věnují jiným činnostem. Asi se k nim

ještě radostná zvěst o narození Spasitele nedostala. Naštěstí jsou tady ti, kteří o ní vědí. Až se plní údivu zvednou od jeslí, budou o všem, co viděli a slyšeli, vyprávět. Možná si přitom ani nevšimnou, že na nich během toho pokorného klanění něco ulpělo. Něco posvátného, zářivého, lákajícího k následování. Stáváme se totiž tím, co do sebe necháme vcházet, čím se sytíme.

Přeji a vyprošuji nám všem, aby se nám dařilo následovat klanící se betlémský lid. A to se nám může dařit pouze tehdy, když si to budeme přát. Opravdově a vytrvale.

Požehnaný čas!

+ P. Jiří Korda

*Jeden z betlémů Spolku přátel betlémů v Třešti,
foto Jan Šilhavý*

S Pánem Ježíšem to i letos zvládneme

Za pár dní vstoupíme do nového roku. Již podruhé tomu bude za mimořádných proticovidových opatření. Podobně jako loni, v době, kdy píšu tyto řádky, se neví, zda a jak budeme moci společně prožívat advent i dobu vánoční. Za náš farní tým vás mohu ujistit, že uděláme opět maximum, abyste se mohli účastnit liturgie, navštěvovat Pána Ježíše ve svatostánku a přijímat svátosti. Co půjde z dalších programů uskutečnit, uskutečníme. Budeme nabídku osobně, telefonicky i písemně se všemi, kteří o to budete stát. Nebojte se na nás obrátit. A to i v případě, že vy nebo vaši blízcí budete v nemocnici.

Jsme schopni zprostředkovat návštěvu kněze i v případě úplného zákazu návštěv. Opakuji, „doba covidová“ není pro nás na faře dobou prázdnin.

Milí farníci, končí další vsutku náročný rok. Přesto nebo právě proto je za co děkovat. Děkuji našemu Pánu, jeho matce a patronce našeho chrámu a farnosti Panně Marii a také vám. Za modlitby, pomoc i finanční podporu farnosti. Veliké díky! Těším se na další spolupráci a vyprošuji vám i všem vašim blízkým požehnaný rok 2022.

V modlitbách

P. Jiří Korda

Betlémy určitě budou

Jak jsem uvedl výše, nejsme momentálně schopni kvůli aktuální epidemické situaci téměř nic plánovat. Určitě se ale můžete i letos těšit na zdejší betlémy, včetně živých oveček u venkovního betléma. Ty budou u nás bytovat mezi 23. a 29. prosincem. Také letos

počítáme s loňskou novinkou, čtvrtým betlémem. Jedná se o rodinný betlém dr. Ladislava Strnada. Vznikal celých čtyřicet let a u nás bude vystavena část z celkového množství čtyř set figurek.

P. Jiří Korda

Finanční podpora skrze trvalý příkaz

Milí farníci a naši dobrodinci, dovoluujeme si vám připomenout alternativu, jak přispívat na chod farnosti nebo na plánované Centrum Lhotka. Prosím, kdo jste tak ještě neučinili, zvažte založení trvalého příkazu ze svého účtu ve prospěch některého z našich farních účtů (podrobnosti na zadní straně každého Věstníku). Poskytnete tím farnosti trvalý příjem, nebudete muset myslet

při cestě do kostela na hotovost s sebou, a pokud do zprávy pro příjemce uvedete svou adresu, obdržíte vždy v lednu potvrzení o daru.

Děkuji všem našim podporovatelům a prosím ty, kteří se rozhodnou pro trvalý příkaz, aby mi dali na sebe kontakt, paní účetní pak s vámi dohodne variabilní symbol (VS). Moc děkujeme.

P. Jiří Korda

Naše Alfa se chýlí ke konci

V době, kdy píšu tento příspěvek, máme za sebou už osm setkání s našimi osmi hosty a jeden tzv. „víkend“ v Kunraticích, který jsme z praktických důvodů omezili na jednu sobotu. Zbývají nám ještě dvě setkání.

Musím říct, že když jsme letos v září začínali, nikdo z nás asi nedoufal, že se podaří Alfu dokončit. Vymýšleli jsme různé varianty pro případ lockdownu, jako: pokračovat na jaře nebo přejít na on-line verzi. Nicméně Pán nám dopřál tento „komfort“ setkávat se každé pondělí a my jsme si to vsutku užili. Čím dál více vnímám, že je tato naše aktivita požehnaná a že má smysl. Neznamená to, že všichni hledající účastníci automaticky přejdou po kurzu do katechumenátu nebo do přípravy na svátosti. I to se samozřejmě stává, ale to hlavní je, že se přiblíží k Bohu a my, jako tým, také. Je krásné potkávat lidi,

kteří opravdově a často s velkým úsilím hledají smysl života a vztah k Někomu, koho ještě neznají, ale koho tuší v hlubině svého nitra nebo v událostech svého života.

Proto bych chtěla všem vám, kteří se za náš Alfa kurz modlíte, upřímně poděkovat, protože co není podpořeno modlitbou, to bývá jen marné snažení s nejistým výsledkem. Skutečně věřím, že modlitba je to nejdůležitější, co pomáhá lidem hledat a najít jejich cestu k Bohu.

Možná se jednou v nebi budeme divit, na jakých „bezvýznamných“ lidech závisela velká rozhodnutí mocných...

sr. Bernarda

KRÁTCE

- **Svátost křtu** přijali David Josef, Josef František a Karolina Marie.
- **Rozloučili jsme** se s Olgou Hlinkovou, PhDr. Magdou Lichou a RNDr. Pavlem Schmidtem a Jaroslavem Dvořákem.
- Výtěžek bazárku dětského oblečení 15 033 Kč byl věnován na stavbu Centra Lhotka.
- O misijní neděli 24. října jsme na **Papežské misijní dílo** ve sbírkách vybrali 26 785 Kč a v rámci misijního koleče dalších 8 287 Kč.
- **Pout' k mariánskému sloupu** začneme v sobotu **4. 12.** v 7.00 ráno u nás na Lhotce mší svatou s rorátními zpěvy. Po společné snídani půjdeme pěšky ke sv. Bartoloměji v Hodkovičkách, pak tram č. 17 a ze Staroměstské pěšky k mariánskému sloupu.
- **Sv. Mikuláš přijde do kostela 5. 12.** po bohoslužbě upravené pro děti.
- **Programy pro školy v adventu** jsou v plánu mezi **6.–22. 12.** Prosíme o modlitbu za děti.

Adventní bohoslužby

Každou adventní sobotu (4. 12., 11. 12. a 18. 12. 2021) bude v 7.00 ro-rátní mše svatá, v 17.00 zůstává ob-
vyklá mše svatá. Ostatní mše svaté
budou probíhat v pravidelných časech

jako po celý rok. Případné aktuální
změny budou včas zveřejněny na na-
šich farních stránkách
www.lhoteckafarnost.cz.

Svátost smíření před Vánoci

Pátek 17. 12. 2021 od 19.15 do 21.00 (dva kněží)

Úterý 21. 12. od 19.15 do 21.00 (dva kněží)

Středa 22. 12. od 16.00 do 18.00 (dva kněží)

Jinak v obvyklé časy. Upozornění: Před obřady 24. 12. se nezpovídá.

Vánoční pořad bohoslužeb

STŘEDA 22. 12.	
18.30	Stavění stromků a betlémů – PROSÍME O POMOC
ČTVRTEK 23. 12.	
8.00	Mše svatá
8.30	Úklid kostela – PROSÍME O POMOC
13.00–18.00	Možnost návštěvy betlémů
PÁTEK 24. 12. Štědrý den	
10.00–15.00	Možnost návštěvy betlémů
15.00	Mše svatá upravená pro děti
17.00, 21.30, 24.00	Mše svaté
23.30–24.00	Možnost návštěvy betlémů
SOBOTA 25. 12. Slavnost Narození Páně	
8.00, 10.00	Mše svaté
13.00–18.00	Možnost návštěvy betlémů
17.00	Mše svatá
18.30	Mše svatá
NEDĚLE 26. 12. Svátek Svaté Rodiny	
8.00, 10.00	Mše svaté, obě s obnovou manželského slibu
13.00–18.00	Možnost návštěvy betlémů
17.00, 18.30	Mše svaté, obě s obnovou manželského slibu
PONDĚLÍ 27. 12.	
8.00	Mše svatá
13.00–18.00	Možnost návštěvy betlémů

ÚTERÝ 28. 12.	
18.30	Mše svatá
13.00–18.00	Možnost návštěvy betlémů
11.00 u Jezulátka	U P. Marie Vítězné mše sv. s otcem biskupem Z. Wasserbauerem a po té Smírná pouť za nenarozené děti, jejich rodiče a lékaře
STŘEDA 29. 12.	
8.00	Mše svatá
13.00–18.00	Možnost návštěvy betlémů
ČTVRTEK 30. 12.	
8.00	Mše svatá
13.00–18.00	Možnost návštěvy betlémů
PÁTEK 31. 12.	
13.00–17.00	Možnost návštěvy betlémů
15.00	Mše svatá na poděkování za uplynulý rok
17.00	Mše svatá na poděkování za uplynulý rok
SOBOTA 1. 1. Slavnost Matky Boží Panny Marie, Nový rok	
8.00, 10.00	Mše svaté
13.00–18.00	Možnost návštěvy betlémů
17.00, 18.30	Mše svaté
NEDĚLE 2. 1. Slavnost Zjevení Páně (Tří králů)	
8.00	Mše svatá se žehnáním vody, kadidla a křídly
10.00	Mše svatá se žehnáním vody, kadidla a křídly
13.00–18.00	Možnost návštěvy betlémů
17.00	Mše svatá se žehnáním vody, kadidla a křídly
18.30	Mše svatá se žehnáním vody, kadidla a křídly
SOBOTA 8. 1.	
13.00–17.00	Možnost návštěvy betlémů
17.00	Mše svatá
NEDĚLE 9. 1.	
8.00, 10.00	Mše svaté
13.00–18.00	Možnost návštěvy betlémů
17.00, 18.30	Mše svaté

Betlémské světlo bude k dispozici 24. – 26. 12.

Živý betlém s ovečkami čt. 23. 12. – 29. 12.

Z důvodu vládních omezení se mohou časy mší sv. a otevření kostela změnit.

STAV ÚČTU K PROJEKTU CENTRUM LHOTKA sledujte na <https://centrumlhotka.cz>. V říjnu 2021 se na všech účtech na stavbu vybralo 70 123 Kč. Všem dárcům děkujeme.

I naše farnost se vydává na cestu synodality

Synodální proces na diecézní úrovni probíhá formou malých skupinek od října 2021 do března 2022. Je možné sestavit skupinku kdykoli v této době a připojit se. Setkání koordinátorů synodálních skupinek proběhlo v sobotu 20. listopadu v Pastoračním středisku.

Za naši farnost se služby koordinátorky ujala Jana Kalendová společně s týmem spolupracovníků. Jí se mohou hlásit zástupci již existujících společenství i jednotlivci, kteří by se chtěli zapojit. Společné modlitební setkání se uskuteční 27. listopadu od 18.00.

Synodální proces bude mít podobu několika setkání v malých skupinkách, v průběhu kterých se křesťané budou společně zamýšlet nad předloženými tématy a budou společně formulovat vlastní zkušenosti, přání a očekávání. Jde o tato témata:

1. Na společné cestě

Kdo jsou v naší místní církvi ti, kteří „jdou společně“, kdo zůstává stranou?

2. Naslouchat

Jak k nám Bůh promlouvá? Jak se naslouchá lidem?

3. Ujmout se slova

Co nás uschopňuje a co nám brání, abychom mluvili odvážně a otevřeně?

4. Slavit

Jak modlitba a liturgické slavení ovlivňují naše rozhodování?

5. Misijní poslání

Co brání pokřtěným, aby byli aktivními misionáři? Jaké misijní oblasti zanedbáváme?

6. Dialog v církvi a ve společnosti

Kde se v rámci naší místní církve odehrává dialog a jakým způsobem?

7. Jiné křesťanské denominace

Co nás spojuje a jak putujeme společně? Jaké plody jsme získali tím, že putujeme společně? Jaké existují potíže?

8. Autorita a spoluúčast

Jak se v rámci naší místní církve vykonává autorita nebo vedení? Jak jsou do

praxe uváděny týmová práce a spoluodpovědnost?

9. Rozlišovat a rozhodovat

Co Duch Svátý říká prostřednictvím celého našeho společenství? Jak můžeme růst ve společném duchovním rozlišování?

10. Formovat se v duchu synodality

Jak naše církevní společenství formuje lidi, aby byli ve větší míře schopni „putovat společně“, vzájemně si naslouchat, zapojovat se do misijního poslání a do dialogu?

Další informace k synodě najdete na <https://pastorace.apha.cz/pastorace>, tam je rozcestník „synoda-2021-2023“.

Vy Kročit na tuto cestu může každý, kdo chce spolu s ostatními přiložit ruku a srdce ke stavbě církve. Takové církve, jak ji zamýšlí Kristus a ptá se: „Co si o mně a o mé církvi myslíš?“ (Mt 16,15)

Synodální proces není projevem módní vlny „demokratizace církve“. Jde o proces naslouchání celému Božímu lidu, všem v církvi od prostých křesťanů, přes kněze, biskupy až po papeže. Všem je dáno promlouvat a naslouchat! V tomto procesu mají zejména biskupové stojící v čele jednotlivých diecézí naslouchat tomu, co říká Duch svatý prostřednictvím křesťanů v jejich diecézích.

Papež František na audienci našich biskupů ad limina 11. listopadu zdůraznil, že „nejde o to něco vyřešit, ale především, abychom tento proces žili“. Výsledkem synody nemá být dokument, který skončí v knihovně, ale papež by si přál, aby tento proces probíhal a uzdravoval.

Jana Šilhavá

PS: Pater Jiří se netají ve vztahu k synodnímu procesu určitými obavami. Spatřuje v textech synodních dokumentů styl komunikace, jaká se používá např. v managementu velkých firem. Podle jeho názoru dávají texty prostor k přílišnému horizontálnímu vnímání církve (tedy příliš na sebe navzájem, ne na Krista), mohou podporovat dnes tak rozšířené ignorování toho, že ruku v ruce s rozhodováním jde nutnost mít kompetence a ochota nést zodpovědnost, otvírají cestu k relativizaci nauky církve, např. co se týká významu kněžství. A přestože Svatý otec a biskupové výslovně varují před velkými očekáváními ve smyslu revoluce v církvi, mnoho lidí taková očekávání stejně mít bude.

Předáváme štafetu

Po čtrnácti zorganizovaných karnevalech jsme předali organizaci dětského karnevalu staršímu společenství mládežníků vedenému Johankou Melzerovou. Kufr, který jim předáváme, jsme převzali od Marušky Šárkové.

Myslíme, že u nich bude karneval v dobrých rukou, zachová se zapojení starších kamarádů, kteří připravují soutěže pro mladší kamarády... Přejeme jim, aby je tato služba těšila tak, jako těšila nás.

Jana a Jindřich Váňovi

Farníci odcházejí. Magda Lichá

Paní Magda Lichá se narodila v roce 1933 v Novém Městě nad Metují, kde prožila hezké a láskyplné dětství s rodiči, starším bratrem Josefem a mladším Petrem. S láskou a hrdostí vzpomínala na různé životní příběhy, kde pevné sourozenecké pouto napomáhalo řešit svízelné životní situace, od dětských příhod až po překážky spojené se svobodnou volbou vzdělání a budoucího zaměstnání zapříčiněné nastoleným politickým systémem. V padesátých letech odešla za prací do Prahy. Měla velmi ráda divadlo a snažila se nevynechat ani jednu premiéru. Často vyprávěla, jak chodila na bidýlko a jak bylo občas dobrodružné sehnat lístky. Tuto schopnost, zajistit lístky na vyprodané divadelní představení, využívala i mnohem později, kdy v roli babičky chtěla svým vnoučatům ukázat pražskou divadelní scénu a nekompromisně u divadelní pokladny vyjednávala až do zlomení paní pokladní a přidání pár extra židlí do hlediště. V polovině šedesátých let se přistěhovala s manželem Vladimírem do nového bytu na Novodvorské a začala navštěvovat zdejší kostel Panny Marie Královny míru, kde se setkala s výjimečným knězem, paterem Vladimírem Rudolfem, se kterým pak rodiče udržovali úzký osobní kontakt a jenž byl součástí velkých okamžiků v její rodině – křtu dcery Markéty, její svatby s Tomášem a křtu vnuka Vojty. Viděla všechny proměny zdejšího kostela a velmi se těšila na realizaci nejnovějšího projektu

Centrum Lhotka. S menší přestávkou celý život pracovala v rešeršním oddělení Národní lékařské knihovny. Svou práci měla moc ráda a snažila se vždy držet krok se světovými trendy. Zasadila se o digitalizaci a zpracování rešeršů v různých databázích. Z čeho ale měla největší radost, byl kolektiv lidí, který se v rešeršním oddělení sešel. Měla ráda své kolegyně i kolegy a vždy říkala, že se na ně ve všem může spolehnout. I po odchodu do důchodu s nimi udržovala kontakt a ráda se s nimi scházela. V důchodu se

pak plně věnovala své roli babičky. A jak v ní byla úspěšná, se můžeme dočíst ze vzpomínek jejích tří vnoučat.

Vojta: Mám s babičkou mnoho hezkých zážitků, především když jsme si povídali o historii a politice. Často jsem s ní mluvil a debatoval dlouho do noci. Babička si toho skutečně hodně pamatovala, měla mnoho svých vlastních zážitků i z dob války a totality a nikdy ve svém vyprávění nevynechala nejmenší detail. Byla vždy přesvědčena o svých morálních zásadách a od ní jsem se naučil, co to znamená, když se člověk nebojí stát za tím, o čem je přesvědčen, že je správné a spravedlivé.

Honza: Vzpomínám na letní dny o prázdninách, kdy jsme jezdili po Praze (například do zoo nebo na Hrad) a já seděl v tramvaji babičce na klíně a ona mi celou cestu o něčem povídala, co je kde za významnou stavbu nebo co se kde odehrálo. Tyto znalosti se mi také pokoušela předat během dlou-

hých hodin, ve kterých mi vysvětlovala důležité momenty z vlastivědy nebo dějepisu, ale já to nikdy úplně nepochopil. Vždy měla se mnou trpělivost, byla hodná a snažila se mi to donekonečna vysvětlovat. Jsem vděčný za všechny znalosti, co mi předala, a trpělivost, co se mnou měla. Také vzpomínám na jeden letní výlet s babičkou do Kroměříže, do Arcibiskupských sklepů se zdejší lhoteckou farností. Babička s námi, se mnou a Vojtou, asi zažila trauma, protože jsme se celou cestu v autobuse neustále prali. Ještě dlouho jsme na tento výlet vzpomínali při pohledu na jizvu na mojí tváři a degustační skleničku, kterou jsme přes to všechno stáčili s Vojtou vyhrát. Když jsme u ní v létě byli, vždy se o nás hezky postarala. A nikdy nezapomenu na to, že pokaždé, když jsem přijel, tak pro mě měla připravené buď čokorohlíky nebo perníky.

Terezka: Na babičku mám spoustu krásných vzpomínek. Jako malá jsem

se vždycky těšila, až za námi přijede do Švédska a bude vyprávět a vzpomínat. Byla schopná mě naučit učivo vlastivědy z celého roku za pouhé dva týdny. A to způsobem, že mě to i bavilo. Vždycky mě ve všem podporovala. Kdykoliv jsem za ní přijela, tak se o mě krásně starala a vždycky mi dala tu nejlepší péči. Moc jsem u babičky obdivovala, jak se ráda vzdělávala. Četla velké množství knížek v češtině, angličtině i němčině. Věděla spousty zajímavostí, o které se se mnou vždycky s radostí podělila. S babičkou jsme rády chodily na kafe a vždy jsme si k němu daly nějaký dobrý zákusek. Probraly jsme spolu úplně všechno a často jsme se smály. I když jsem moc smutná, že tady s námi už není, jsem ráda za každou vzpomínku, kterou mám na babičku. Teď už je na lepším místě, kde se může setkat se všemi svými kamarády a blízkými, o kterých nám povídala.

Markéta Drmotová

Nic bez Tebe, nic bez nás

Ačkoli máme ve farnosti mnoho přátel a známých, málokdo tuší, co jsme v nedávné době prožili. Když jsme naši radost sdíleli s panem farářem, P. Jiřím, napadlo ho, zda bychom se o ní nechtěli zmínit ve farním Věstníku. Tak došlo ke vzniku tohoto článku.

O posledním říjnovém „prodlouženém“ víkendu jsme s dalšími 6 rodinami z různých koutů ČR navštívili Mariánské poutní místo v Rokoli (poblíž Nového Města nad Metují), kde se nachází jediná Schönstattská kaplička v České republice. Prožili jsme zde pravděpodobně posledních pár krásných a relativně ještě teplých dnů letošního podzimu a učinili další vážný

a důležitý krok v našem manželství a na cestě k Bohu.

Vše začalo v našem lhoteckém kostele už na začátku tisíciletí, kdy zde působil jako kaplan Schönstattský kněz, P. Antonín, a my se tu začali scházet na naše mládežnická spolča. Prakticky hned na to jsme obdrželi pozvánku od Schönstattské mládeže na JuFáce (zkratka od slov Jugend Fest),

kde jsme potkali další mladé lidi z různých koutů ČR a sdíleli společně svou víru, pochybnosti i naděje.

Po naší svatbě v r. 2004 jsme se nějaký čas neviděli, až se nám jeden mladý manželský pár vzešlý z těchto setkání ozval a pozval nás na víkendové setkání rodin s duchovním programem. Byla to v první řadě skvělá příležitost se po delší době potkat s přáteli. Neméně nás však zaujal i nabízený duchovní program.

Od té doby uplynulo již přes 14 let a my jsme v jejich průběhu postupně vstoupili do Schönstatského svazu rodin jako 3. kurz ze současných 8. Několikrát do roka jsme se pod vedením sestry Anny a P. Ladislava setkávali, vzájemně vychovávali a rostli ve víře. Během této doby jsme s naším kurzem 3x přijali zasvěcení Panně Marii s postupnými intervaly 1, 2 a 3 roky. Následně bylo potřeba učinit závazné a trvalé rozhodnutí k věčnému zasvěcení, které jsme plánovali na podzim

roku 2020. Bohužel ze zřejmých důvodů spojených s omezeními v důsledku pandemie koronaviru se nám nepodařilo se v plném počtu v celkově 3 plánovaných setkáních sejít.

Nakonec jsme letos s pomocí Boží a s radostí v srdci tuto naši cestu završili v sobotu 30. 10. 2021 v 10.30 h a věčné zasvěcení Panně Marii třikrát obdivuhodné v rokolské kapličky přijali. Stali jsme se tak dalšími plnohodnotnými členy Schönstatského svazu rodin v ČR.

Naším kurzovním ideálem (něco na způsob „Božího obrazu v nás“) je Tabernaculum transfigurationis neboli Stan proměnění. Vychází z Písma svatého z textu evangelia podle Marka 9, 2–10 „Je dobře, že jsme tady. Postavíme tři stany.“ Jsme „radostné životní společenství, kde je nám dobře, můžeme načerpat a svobodně rosteme.“

Schönstatské hnutí se vyznačuje velkou košatostí jednotlivých složek. V naší farnosti byly kdysi velmi oblíbené

né putovní svatyňky s Pannou Marií třikrát obdivuhodnou. Z rodinných složek zde působí také liga rodin pod vedením Jarky a Pepy Danielových. Nedávno se k nim velmi aktivně připojili manželé Bětka a Míla Jeriovi. V posledních letech jsou mezi farními rodinami velmi oblíbené letní „manželské exercicie“.

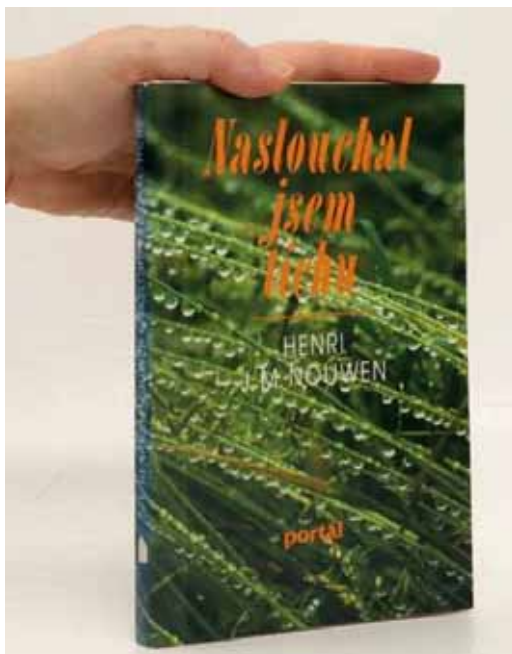
Text z nadpisu článku se v různých jazykových verzích často nachází na oltářích v Schönstattských kapličkách po celém světě. V rozšířené verzi by mohl znít: Nic bez Tebe, Panno Maria, nic bez nás, Tvých služebníků.

Děkujeme všem, kteří nás na této cestě provázeli, těm, kteří nás ovlivňovali, vychovávali a směřovali. Děkujeme za naši farnost, která je stále naším domovem, a doufáme, že načerpané milosti budeme schopni dále předávat. Děkujeme Bohu za jeho požehnání a Panně Marii za vedení, ochranu a doprovázení v každém dni našeho života. Amen!

Manželé **Olča a Tomáš Hroudovi**
Foto Martin Šulc

Henri J. M. Nouwen: Naslouchal jsem tichu

H. J. M. Nouwen patří k předním autorům duchovní literatury 20. století. Narodil se v roce 1932 v Holandsku. Jako kněz vyučoval na několika univerzitách pastorální teologii a spiritualitu. Jeho touha prožít sedm měsíců v trapistickém klášteře, ne jako host, ale jako mnich, byla vyústěním jeho dlouholetého hledání a touhy po samotě a odstupu od zevního světa. Poznal zde smýšlení a vnitřní nastavení mnichů, setkal se tu s moudrým vedením opata. Své postřehy z prožitých situací použitavým způsobem sepsal do této své knihy. V roce 1986 akademickou činnost opustil a odešel do kanadského Toronta, kde vstoupil do komunity Archa, jejímž posláním je společný život

s postiženými lidmi. Zemřel v roce 1996.

Duchovní prožívání autora se může stát i pro nás velmi cenným povzbuzením k prohloubení vlastní duchovní cesty. Pojdme se na chvíli přenést do kamenných zdí prastarého kláštera geneského opatství ve státě New York a dovolme si malé rozjímání a meditaci o hlubokých lidských otázkách.

„Zlost je opravdu jednou z největších překážek duchovního života. Čím déle tady jsem, tím jasněji cítím, jak mi zlost tarasí cestu k Bohu. Díky tomu, že jsem tady v klášteře, poznávám lépe, že tato zlost vychází opravdu ze mne. V jiných situacích mívá člověk často dost dobrých důvodů, aby se rozzlobil a myslel si, že necitliví,

egocentričtí nebo hrubí jsou ti druzí. Ale tady! Nikdo by ke mně nemohl být milejší, vlídnější, ohleduplnější... Stěží jim mohu přepisovat svoje vlastnosti..."

Autor cituje, jak Dorotheus píše o zášti. Líčí, jak původní kritická poznámka může způsobit podrážděnost, z podrážděnosti vznikne zloba a ze zloby pomstychtivost. Nevědomky si tak můžeme vytvořit k bližním morbidně destruktivní vnitřní postoj. Může začít pozastavením se nad nevhodnou poznámkou či projevem druhého. To se časem rozroste ve zhoubnou rakovinu a zbaví nás pokoje v duši, škodí druhým a odvádí nás z Boží cesty. Naopak nás upozorňuje, abychom nehleděli na náklonnost svého bližního. Kdo ji vyhledává, je znepokojen, když se mu jí nedostává.

Jsem hluboce přesvědčen, že pokud Bohu dovolím, aby do mé osamělosti vstoupil, pokud poznám, že jsem milován mnohem hlouběji, než si dokážu představit, jedině pak budu schopen dávat a přijímat opravdové přátelství. Až dokážu říci s Pavlem: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus“, už nebudu potřebovat pozornost ostatních, abych cítil, že mám smysl sám o sobě.

Žalmy udrží mého ducha při životě, dovolí mi těšit jiné a prokážou se také jako nejmocnější zbraň proti utlačovatelům a mučitelům.

Následující zážitek jen zdánlivě nesouvisí s duchovní cestou. Avšak přinesl autorovi poznání a trpělivost v situacích, ve kterých dříve reagoval podrážděně. V klášteře se dělaly různé dobročinné práce. Mezi tyto činnosti patřilo například pečení domácích pečiva a čištění velkého množství rozinek do těsta. Toto čištění bylo velmi zdlouhavé, trvalo vždy mnoho hodin a připa-

dalo mu nekonečné a úmorné. Proto se svěřuje: „Dnes ráno jsem zakopl o velkou hromadu krabic s čerstvě vypranými rozinkami. Rozlétly se kolem dokola. Ale nikdo se netvářil otráveně. 'Už se stalo', řekl bratr Theodor. Pak zapnul stroj a vypral je znovu.“

Celý týden nepíšu o ničem jiném než o modlitbě. Mám s ní tolik práce a jsem do ní tak zabrán, že mi nezbyvá čas na modlitbu. Když se modlím, táhne mě to spíš k úvahám o modlitbě než k modlitbě samotné. Člověk musí vyprázdnit srdce a myšlenky Bohu, aby se mohl modlit, a musí je také vyprázdnit od svých pocitů a úvah o modlitbě, jinak se z ní stane úvaha o modlitbě.

Kdybych dokázal milovat Boha celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí, pociťoval bych velkou vnitřní svobodu, dost velkou na to, aby mohla obsáhnout všechno, co existuje, a také na to, aby mě ochránila před ztrátou odvahy kvůli maličkostem.

V modlitbě za druhé ztrácím sám sebe a stávám se člověkem, za kterého se modlím, a najde mě jen Boží láska, která drží lidstvo v soucítícím objetí.

Pravým kontemplativním životem nežijí ti, kteří se stáhnou ze světa pro spásu své duše, ale ti, kdo vstupují do středu světa a z něj se modlí k Bohu.

Modlitbou není jen liturgie, ale také duchovní četba a manuální práce.

Zdá se, že všichni hosté, kteří sem přicházejí, i když třeba jen na krátkou návštěvu, tu nacházejí větší sjednocení s Pánem. Mnich si více než kdo jiný uvědomuje, že Bůh přebývá jen tam, kde mu člověk ustoupí a udělá mu místo.

Číslo knihy ve farní knihovně:
23/28 No

Eva Marie Úředníčková

Pozvání na vycházku a taky k četbě

Pokud byste si chtěli udělat procházku s tématem mariánského sloupu, nabízíme cestu od sloupu na Staroměstském náměstí přes Karlův most do Nerudovy ulice a dál ulicí Úvoz na Strahov, kde je v zahradě umístěna socha Panny Marie z exilu.

Zajímavý je dům v ulici Úvoz, která vede z Nerudovy ulice na Strahov. Je to č. 24 s růžovou fasádou. Překvapivě na něm najdeme jako domovní znamení mariánský sloup. V knize Stehlíkův historický a orientační průvodce ulicemi hl. města Prahy se píše: Na vystupujícím rohu je kamenné poprsí Luny, na domě je pak umístěn zmenšený kamenný sloup po způsobu „Božích muk“ se soškou Panny Marie a nápisem „Lapidea columna“ (kamenný sloup). Pod tím je v plastickém rámu obrázek a pak malá lucerna. Je to drobnost, ale stojí za vidění.

Socha P. Marie z exilu má také „svůj“ příběh. Seznámil mě s ním pan Václav Jiří Vostřez, dlouholetý čestný

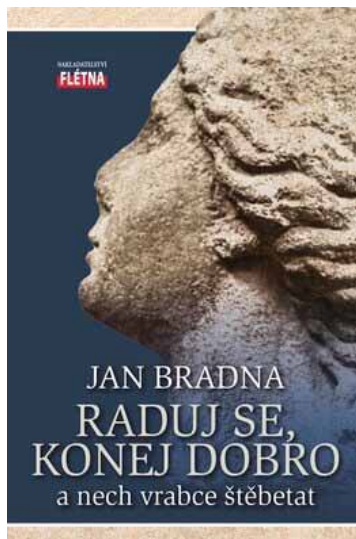
člen Společnosti pro obnovu mariánského sloupu. Posílal mi dopisy až z Hamiltonu z Kanady. Jsou uloženy v archivu farnosti svazek 1. a 9. (o mariánském sloupu). Pan Václav Vostřez pocházel z Čech od Opočna, narodil se r. 1922 a blíží se „stovce“. V roce 1949 odešel do exilu, neboť mu hrozilo věznění za jeho katolickou činnost. V Kanadě se angažoval při návratu sochy P. Marie z exilu z Ameriky do Prahy. Socha byla slavnostně umístěna v zahradě strahovského kláštera 4. 9. 1993 (v archivu máme pamětní stuhu s nápisem: Panno Maria z exilu, oroduj za nás. Ani v roce 1993 nebyla politická „vůle“ nakloněna umístění sochy na Staroměstském náměstí. Ale i pan Václav Vostřez se ve svém pozhnaném věku „dočkal“ obnovy mariánského sloupu v Praze na Staroměstském náměstí v loňském roce, ale už pro pokročilý věk nemohl přijet osobně.

O historii sochy P. Marie z exilu píše PhDr. Karel Kavička ve své výpravné knize „Mariánský sloup“, kterou napsal se spolupracovníky k 1. výročí

obnovy Mariánského sloupu. Dění kolem sochy P. Marie z exilu se osobně aktivně zúčastnil a tehdy také jel do Ameriky mezi české krajany.

Další knížka věnovaná mariánskému sloupu byla představena veřejnosti 3. listopadu. Autorem je Jan Bradna, nese název Raduj se, konej dobro a nech vrabce štěbetat. Vydalo ji nakladatelství Flétna. Celá kniha je jedním velikým ohlédnutím za více než třiceti lety práce, kterou se svými kolegy a přáteli obnově této významné barokní památky věnoval.

V obou knihách jsou také zajímavé kapitoly o Lhotce. Jan Bradna má ke Lhotce i osobní vztah.

Obnovou sloupu vzniklo více knih, je to přínosné pro historii i do budoucna a veliký dík patří všem, kdo se o to zasloužili. A my příznivci sloupu se můžeme radovat, že jsme měli to štěstí žít v době, kdy k obnově sloupu došlo. Je to příběh zajímavý a stále pokračující. Boží dary jsou vždy krásné.

Eva Kocmanová

Zdroje snímků: mapy.cz,
strahovskyclaster.cz

Nebojme se radovat jako děti

Starší muž s pětadvacetiletým synem nastoupil do vlaku a posadil se. Jeho syn se posadil k oknu. Jakmile vlak vyjel, syn vystrčil ruku z okna, aby ucítil proudění vzduchu, a najednou udiveně zakřičel:

– Tati, vidíš, všechny stromy jdou pozpátku!

Starší muž se usmál. Vedle mladíka seděl manželský pár. Oba manželé byli udiveni, že se mladý muž chová jako malé dítě.

Mladík najednou znovu udiveně zakřičel:

– Tati, podívej! Vidíš, jezero a zvířata ... a koukej, mraky jdou společně s vlakem!

Manželé v rozpacích sledovali mladíkovo podivné chování, na kterém jeho otec podle všeho neshledával nic zvláštního.

Začalo pršet a dešťové kapky se dotkly mladíkovy ruky. Mladík znovu pře-

tékal radostí a zavřel oči. A pak zakřičel:

– Tati, prší, voda se mě dotýká! Vidíš, tati?

Manželský pár, který seděl vedle nich, chtěl nějakým způsobem pomoci, a proto se muž zeptal staršího muže:

– Proč nevezmete svého syna na konzultaci na nějakou dobrou kliniku?

Starší muž odpověděl:

– Právě odjíždíme z jedné dobré kliniky. Dnes se mému synovi poprvé v životě vrátil zrak...

Je nemožné posuzovat nebo soudit činy ostatních lidí, aniž bychom o nich věděli všechno. Budme k sobě navzájem laskaví a pozorní. Nedělejme unáhlené závěry, nedávejme rady, pokud o to nejsme požádáni. Usmívejme se, radujme se a nebojme se vypadat prostě a dětsky.

Převzala a upravila

Eva Marie Úředníčková

Není nad grilovaného kapra

Pan Josef žije s manželkou Jiřinou v Kunraticích. Paní Jiřina je upoutána na lůžko, manžel chodí s chodítkem. Děti bydlí v sousedství, o rodiče se vzorně starají. Pečují o ně každé ráno a odpoledne a večer. Naše pečovatelky manžele navštěvují každý pracovní den kolem poledne. Klientku omyjí na lůžku a vymění jí pleny. S panem Josefem připraví jednoduchý oběd. Dohlédnou, aby si klienti vzali léky, pomohou uklidit kuchyň. Manželé si pak dají odpoledního šlofíčka.

Třetí adventní týden minulého roku měl manžele na starosti pečovatel Petr. S klientem chystali oběd. Jak se ti chlapi motali v kuchyni, jejich hovor se stočil na dobrůtky, které si všichni o Vánocích dopřáváme. Od cukroví, které je panu Josefovi kvůli cukrovce zapovězené, se přesunuli k přípravě kapra. Petr má nejraději smaženého, zato klient nedá dopustit na grilované přírodní filety se solí, kmínem, zakápnuté citronem. K obědu měli manželé dušené maso v mrkvi s bramborem. Pan Josef si jen povzdechl, co by dal za kapříka.

Následující den před polednem Petr manžele znovu navštívil. Už v předsíni slyšel hlasité volání paní Jiřiny. Přezul se a běžel za ní. Paní seděla vyděšená na posteli. Od rána marně volala manžela, který se neobjevil. Měla strach, že se mu něco stalo. Petr prohledal celý

dům, ale klient nikde. Pečovatel telefonoval do kanceláře. Nevěděli jsme, kam se ten člověk poděl. Kdyby jel k lékaři nebo do nemocnice, doprovázel by ho někdo z rodiny. Věděli bychom o tom a paní Jiřina také. Je sice upoutaná na lůžko, ale hlava jí slouží výborně. Telefonovali jsme synovi, ale ani ten nevěděl, kam se tatínek mohl ztratit. Na záchrance nebyl hlášený výjezd do Kunratic, policie k tomu neměla co říct. Zanedlouho se k domku sjel celý houf příbuzných.

Znovu prohledali dům i zahradu. Obešli sousedy. Vše bez výsledku, tak rozšířili perimetr. Petr musel pokračovat ve své pouti, ale rodina nás průběžně informovala. Už si začínali zoufat, když se ozvalo volání dole od vody. Toho tuláka našel vnuk, seděl dole u rybníka. Před sebou udici a s napětím sledoval splávek. Byl chudák

zmrzlý, ale statečně vytrval. Rozhovor s Petrem v něm vyvolal vzpomínky na mladá léta. Nelitoval tedy námahy, vyhrabal v komoře starý rybářský prut a vydal se na lov. Kde vzal sílu, aby se vybičoval k tak obrovskému výkonu? To se, milí přátelé, už nikdy nedozvíme. Jen musím s lítostí konstatovat, že kapra nechytil. Syn byl šťastný, že je táta v pořádku. Okamžitě sedl do auta a přivezl mu kapra z Makra.

Přeji vám požehnaný Advent.

Eva Černá

ilustrace: pixnio.com

PLÁNUJEME

- 2. 1.–7. 1. – Tříkrálová sbírka v naší farnosti;
- 16. 1. – mše sv. upravená pro děti;
- 19. 1. – ekumenická bohoslužba v 18.00, ČCE Písková;
- 22. 1. – farní ples v barvě žluté, zatím nerušíme, vyčkáváme.

Nezapomeň, že jsi Božím dítětem

Musíme být přesvědčení o svojí důstojnosti a hodnotě, kterou nám dala milost křtu. Když si o sobě myslíš, že jsi beznadějný hříšník, budeš páchat další hříchy, protože se stejně nic nezmění. Když pokušení útočí, musíš pamatovat na to, že jsi Božím dítětem. Polož si dvě otázky: Jak úžasný je můj Otec? Kdo jsem, jakou neuvěřitelnou hodnotu mám?“

A odpověz si: „Jsem příliš úžasný na to, abych vstoupil do bahna hříchu.“

Když si uvědomíš, jaká je tvoje nová identita, hodnota a důstojnost milovaného syna a dcery Krále vesmíru, uděláš všechno, aby ses vyhnul i tomu nejmenšímu hříchu. I když zhřešíš, musíš si být jistý, že hříšník není tvoje jméno. Jsi Boží syn a dcera, znovu ses narodil v Marii skrze Ducha svatého podle Ježíšova vzoru. Ukazuj světu Ježíšův královský styl života! To je tvoje identita, nikdy na to nezapomeň.

Dominik Chmielewski: Jeho láska tě uzdraví. Nakl. Zachej. 2020

Vydává: Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Královny míru, Ve Lhotce 330/36, 142 00 Praha 4 – Lhotka, web: <https://lhoteckafarnost.cz>.

Kontakty: lhotecka.farnost@seznam.cz;

farář P. Jiří Korda, e-mail: jmkorda@seznam.cz, telefon: 725 797 561.

Centrum Lhotka: <https://centrumlhotka.cz>; fundraiser Jakub Hradec, e-mail: fundraiser@centrumlhotka.cz, telefon: 604 234 969.

Bankovní spojení pro finanční dary:

1. běžný provoz farnosti č. účtu 74 32 63 29 / 0800; Specifický symbol 500

2. rozšíření kostela a výstavba Centra Lhotka č. účtu 53 23 72 03 39 / 0800; Specifický symbol 100 – při platbě ze zahraničí kód IBAN: CZ08 0800 0000 0053 2372 0339 a kód BIC: GIBACZPX

Redakce Věstníku: Jana Šilhavá, sr. Bernarda Lacinová, P. Jiří Korda.

Sazba: Jan Šilhavý. **Tisk:** Jan Macek, Jablonec n. Nisou, www.tiskem.cz.

Příspěvky do Věstníku posílejte na farnivestnik@gmail.com nebo je můžete nechat v sakristii. Redakce si vyhrazuje právo texty krátit a jazykově upravovat. Určeno pro vnitřní potřebu farnosti. Číslo vychází 26. 11. 2021.

Uzávěrka příštího čísla je **5. prosince 2021**. Náklady na jeden výtisk cca 10 Kč.